

nøje med at gentage Bekendtgørelsen, men man har endog udsendt — jeg tror 4—500 — Erindringsskrivelser til de vedkommende, om hvem man vidste, at de burde søge Fornyelse af deres Stempelbegunstigelse. Det turde dog være en hensynsfuld, i alt Fald ikke bureaukratisk, Fremgangsmaade, at man ligefrem minder de vedkommende om at indsende de Andragender, som de efter den offentlige Bekendtgørelse selv burde have husket at indsende.

Endelig berørte det ærede Medlem fra Højrup et meget stort Spørgsmaal: Afsløsningen af Statens Veksellaan med et nyt fast Laan. Jeg er selvfølgelig klar over den store Betydning af hurtigst muligt at faa de midlertidige Laan afløste af et fast, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at jeg har ikke forholdt mig passiv i denne Sag, men at der er udfoldet et meget betydeligt Arbejde fra Finansministeriets og min Side for at lægge Sagen til Rette og bringe den til en god Afslutning. Forholdene have imidlertid ikke hidtil været gunstige for et saadant Laans Afslutning, og det forekommer mig ogsaa, at de Vilkaar, den norske og svenske Stat have faaet deres store Laan paa, vise, at Forholdene have ligget meget ugunstigt. For den danske Stat kommer der det særlig ugunstige Forhold til, at vi i de sidste Aar have levet paa store Underskud, og at der først nu foreligger og har kunnet foreligge en fuldstændig Plan til Tilvejebringelse af Balance i Statens Husholdning. Det forekommer mig, at det vilde være lidet forsvarligt at tage et Laan paa ugunstige Vilkaar, saa længe der endnu er noget tilbage, vi selv kunne gøre for at tilvejebringe de bedst mulige Vilkaar for Laanet. Jeg kan imidlertid sige det ærede Medlem, at jeg, ligesom han, mener, at den første gunstige Lejlighed til at faa den Sag i Orden bør benyttes. Jeg mener, at det vil være af stor Betydning for at skabe Mulighed for dens Løsning paa en Maade, som vi kunne være tjente med, at Forhandlingerne om denne Finanslov og de Skattelove, som skulle tilvejebringe Balance, skride saa hurtigt og saa roligt frem som muligt. Man følger disse Ting med Opmærksomhed og Interesse i vedkommende udenlandske Finanskrede, og jo snarere og tydeligere man faar Fornemmelsen af, at Regeringens Forslag i det væsentlige ville blive vedtagne og Balance tilvejebragt, desto bedre ville Udsigterne ligge til at opnaa det faste Laan. Hvad Spørgsmaalet om Typen angaar, forhandlede vi om den Sag i Fjor, og det ærede Medlem vil vide, at jeg anførte, som jeg tror, gode Grunde for

at foretrække at blive ved den 3½ pCts Type, vi have. Men Typen kan for mig selvfølgelig ikke være det afgørende. Det afgørende er, om Vilkaarene ere gode og acceptable, og hvis Vilkaarene efter Omstændighederne ere acceptable, er jeg villig til at tage den Type, som kan faas, derom kan jeg forsikre det ærede Medlem. — Jeg kan ikke forlade det ærede Medlem uden at takke ham for den velvillige og forstaaende Maade, hvorpaa han omtalte det Arbejde, der fra Regeringens Side er gjort for Tilvejebringelse af Balance.

En Sag, som jeg omtalte ved Forelæggelsen af Finanslovforslaget, men lovede at komme tilbage til, er Spørgsmaalet om Udførelsen af Lønningslovene af 1908. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde ved Forelæggelsen, men kun supplere mine Udtalelser fra den Gang. Det vil erindres, at samtlige Lønningslove af 1908 ansloges til at skulle koste 5,900,000 Kr. Jeg har nu faaet tilvejebragt de fuldstændige Tal for Finansaaret 1910—11, og det viser sig, at Lønningslovene i dette Finansaar have kostet 8,921,000 Kr., det vil altsaa sige, at der er en Merudgift af omtrent 3 Mill. Kr.

Hvorfra stammer nu denne Merudgift? Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med et vidtløftigt Referat af de herhen hørende Tal, men jeg tror, at jeg kort kan gøre klart, hvorfra de i det væsentlige stamme. Naar jeg ser bort fra den store Etatslønningslov, er det særlig Lønningsloven for Folkeskolen, der har bevirket Merudgiften. Dels kom der ved Forhandlingen her i Tinget en betydelig Forøgelse til, saa vidt jeg husker af 350,000 Kr., dels har det senere vist sig, at Udgiften er bleven større end paaregnet derved, at der i de foregaaende Aar har fundet en stærk Forøgelse af Embedernes Antal Sted, og at der er foregaaet en betydelig Forøgelse af Udgiften til Alderstillaag uden tilsvarende Afgang af ældre Lærere. Det er Hovedsagen til, at der paa dette Omraade er blevet en væsentlig større Udgift end paaregnet. Den paaregnede Udgift var 1,210,000 Kr., men i 1909—10 var den allerede 1,910,000 Kr. Fraaregnet denne Lov har der ikke fundet nævneværdige Overskridelser af det budgetterede.

Hvad Etatslønningsloven angaar, vise Postvæsenet, Telegrafvæsenet og Toldvæsenet, saaledes som jeg allerede forleden Dag fremhævede, ikke egentlige Overskridelser. I det første Aar, Lønningslovene virkede, 1908—09, viste Postvæsenet en Udgift af 535,000 Kr. mod anslaaet 750,000 Kr., Telegrafvæsenet en Udgift af 139,000 Kr. mod anslaaet 155,000 Kr., Toldvæsenet en Ud-